

ВЪ ЩО СЕ СЪСТОИ ЩАСТИЕТО?

(Индийска приказка — за дѣца и юноши).

Въ южна Индия, въ Пугнапуръ, живѣше единъ богаташъ. Петдесетъ хиляди рупии¹⁾ струваше само двореца му, съграденъ цѣлия отъ черъ мряморъ, а пѣкъ съкровищата, които се пазѣха въ зимницитѣ на този дворецъ, прѣвишаваха всичко, каквото можеше да си прѣдстави човѣкъ.

И повика еднажъ тоя голѣмъ имотникъ тримата си синове и имъ рече:

— Дѣца мои! Нѣма по-богатъ човѣкъ отъ мене на свѣта, и, за да не дѣля богатството си, искамъ да направя наслѣдникъ само одного отъ васъ. Ето три сандѣчета отъ слонова костъ. Въ всѣко отъ тѣхъ има по четири хиляди рупии. Вземете всѣки по едно и отпътувайте за три години, дѣто искате. Азъ съмъ рѣшилъ да оставя наслѣдството си томува, който сполучи да нареди самъ живота си тѣй, щото да бѣде най-щастливъ отъ всички.

Тритѣ години се изминаха като единъ день. Дойде врѣмето, когато синоветѣ трѣбваше да се върнатъ при татка си. За деня на тѣхното пристигане старецътъ — баща устрои пиршество, на което покани множество гости.

Тѣкмо гоститѣ почнаха да се веселятъ и тежкитѣ копринени пердета отъ сѣрма и злато, които покриваха вратата на голѣмата зала, се разтвориха и въ залата влѣзе единъ много скъпо облѣченъ търговецъ.

Той се поклони на хазяина и почна да говори:

— Азъ съмъ Лахмана, най-стариятъ твой синъ. Прѣди три години напуснахъ тази кжща, за да наредя живота си щастливо. Азъ видѣхъ, че всички хора се стремятъ само къмъ наслаждения, и разбрахъ, че сръдството, чрѣзъ което човѣкъ може да си достави наслаждения на земята, е златото. Тогава азъ накупихъ благовонни масла, кадения, миризми и разни хубави нѣща, снабдихъ се съ камили, натоварихъ ги съ слонова костъ и коприна и трѣгнахъ да търгувамъ по далечнитѣ страни. Залъка си не дояждахъ, ношитѣ си не доспивахъ и се трудѣхъ безъ умора. Сега достигнахъ голѣмо богатство, вмѣсто мене работятъ и не спятъ вече роби, и азъ не зная какво би могло да ми липсва.

Гоститѣ съ уважение гледаха на Лахмана.

— Е, добръ, ти щастливъ ли си сега? — попита го стариятъ му татко.

— Когато бѣхъ на планината Кафиристанъ, — отговори Лахмана, — и лежахъ въ палатката си, чухъ една пѣсенъ отъ човѣка, който караше моитѣ камили, въ която се говорѣше за свобода и щастие. Тая пѣсенъ се запечати дълбоко въ душата ми. — „Можешъ да бѣдешъ щастливъ и въ дрипитѣ на камиляръ“, си помислихъ тогава азъ за прѣвъ пжтъ...

— Е, ами ти, ти щастливъ ли си? — попита бащата Лахмана втори пжтъ.

Лахмана не отговори. Той не знаеше какво би могълъ да отговори още на тоя въпросъ. Въ това врѣме шумъ и викове се чува отъ

¹⁾ Индийска монета